

G. Korošec, zakaj pa neki nikoli ne omenite veliko število tistih klerikalcev, kateri so si nakupili na župnijah premoženja, deset, dvajset, štirideset tisoč goldinarjev in še več, po neopravičenem potu. Neka kronica in nek goldinarček, katerega je dala kaka ženica v božji namen, je smuknil v klerikalen gladen žep. Ta graja je opravičena. Imajo ti ljudje morda skrbeti za obstanek, za deco ali za čas onemoglosti v starosti? Gospod Korošec, povejte nam vendar, kje pa stoji to zapisano v Kristusovem nauku, kolikor premoženja pa si je bil naš Odrašenik nakupil cel čas svojega življenja, kolikor prvi apostoli? Je-li Kristus žegne in nebesa tudi za denarje prodaval, kakor zdajni klerikalci? Seveda izkoriščevati se da le nevedno ljudstvo in če bo ljudstvo razumno postalo, potem bo temu nesramnemu klerikalnemu postopanju konec. Ni to zoper sveto vero in veri nevarno? Klerikalno časopisje v prvi vrsti „Slov. Gospodar“ in „Naš Dom“ kvekata o kmetijski zvezi in ravno klerikalci na vse načine zabranjujejo, da se kmetje ne združijo ter neprenehoma ščuvajo drug zoper drugega. Enega soseda kratijo ti hinavci liberalca, drugega socialdemokrata, tretjega brezverca. Četrtega nemakuntarja i. t. d. in vendar so vsi stanovski bratje, enih pravic in enih dolžnosti, enega trpljenja. Ti hinavski klerikalci z doktorji in plemstvom, ustvarili bi kmetisko zvezdo seveda pod klerikalno komando: moli in delaj in posti se; več si boš pritrgal, več boš lahko dal za klerikalno čast v gladen klerikalen žep. Pitaj si prašiča, enega daj meni, enega doktorju, ti pa živi kaj ti je ostalo. Ti hinavci bi spravili že kmete v tako kmetisko zvezo, da bi kmetje krenoti in zmeniti ne mogli in ne smeli, spravili bi kmete radi v tiste starodavne čase, v kojih sta se pretepala kmet in gospodov pes z enim in tistim karobačem. To bi bila prava kmetiska zveza. Bog nas iste varuj. Ti hinavci bi imeli seveda kmete tako zvezane, da bi v vsaki fari, kjer stanuje 500 do 1500 kmetev, imela dva klerikalca prvo in odločilno besedo.

Dalje je prefekt Korošec v Konjicah govoril: „Kmet naj kmeta voli“, je le pasček v oči, dokler ni kmet tako izobražen, da mu ni treba več pri nobeni reči šepetati na uho, kaj naj stori i. t. d. Prosimo Vas gospod Korošec, ali res mislite, da smo res vsi kmetje tako nevedni, kakor tisti podrepniki, kateri hodijo Vas poslušat. O ne, zatoraj se pa nam kmetom tako slabo in vedno slabši godi, ko poslušamo in sicer ob času volitve, na tisto hinavsko šepetanje na uho. Saj smo že sprevideli, kam nas je to šepetanje spravilo in kam bi nas še. Kmetiska politika in kmetisko zastopstvo se je nahajalo od nekdaj v rokah usiljenih učenjakov, kateri so v svoji učenosti slišali travo rasti in glejmo, kam so nas ti ljudje spravili. Sami zase so si prav dobro postlali ali nas kmetov se Bog usmili. In vedno se nam ti kmetijski sleparji in hinavci za zastopnike vsiljujejo. Celo nevedni kmetje bi nas ne bili slabše zastopali.

G. Korošec, pustite nas Vi z Vašim spremstvom le v miru, ne šepetajte nam več na uho, mi kmetje se bomo že sami med seboj sporazumeli in si

zbrali iz naših vrst može v poslaustvo. Mi kmetje imamo že može, kateri so iz naše sredine in vedo naše težave in britkosti, imajo vednosti in izkušnje toliko, da Vas po vseh straneh na daleč prekosijo. Morda veste Vi bolj v Vaši učenosti, v katerem stoletju je živel kakšen svetnik, ali v gospodarski in kmetijski politiki Vam dokažemo, da ste velika sirotica. Seveda v klerikalnih zborovanjih, katerih se udeležujejo samo podrepniki in kratkoumneži služete z Vašo politiko, pridite pa na naše zborovanje ali povabite nas na Vaše, potem boste sami videli, da ste še pač političen siromak, kajti Vaša vednost katero ste si z branjem pridobili, Vam med skušenimi politiki jako malo pomaga. Vsi stanovi zborujejo in delujejo v svojo korist. Kaj bi neki rekli učitelji, uradniki, duhovniki, kedaj zborujejo, če bi se mi kmetje v njihove razmere vtikali; gotovo bi nas pognali. Pustite tudi vi drugi nas kmete v miru. Za vašo spodnje štajersko kmečko zvezo, katero hočete osnovati, se prav lepo zahvalimo, saj ste nas že dolgo časa imeli zvezane, da se Bog usmili.

Ti ljubi „Štajerc“, nas pa le zmiraj podpiraj, saj ko bi tebe ne bilo, bi slovenski kmetje od tega lažnjivega „Slov. Gospodarja“ in „Naš Doma“ postali tako čisto neumni. Naj te klerikalci obrekujejo kakor hočejo, saj v sladek sad se pač ose rade zaletavajo.

Slovenski napredni kmetje.

Razne stvari.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Taki so!) Pustni torek je minul. Ako so povsod ti klerikalci to je, „mladeniške zveze“ tako razkrinkale kakor pri nas, no potem ni nobene dvombe več, da so le-ti na videz tako krepkosti. Dragi mi „Štajerc“ Ti „Fihposovci“ te tako blatijo, da si brezverski in Bog ve, kaj še. Sedaj pa le ti njim povej, kakšni so oni. Podobni so pobeljenim grobovom: le poslušajte! Na pustni torek zvečer se je sešla ta imenitna (?) jurjevska mladeniška zveza v neki hiši, kjer so plesali; čujte ljudje božji, ta zveza je pa sovražnik plesa. Pa to še ni najhujše. Bile so tudi „Fihposove“ tercijalke-pevke ali kako se imenujejo. Kaj se je vse počelo, ni da bi govoril, le toliko povem, da so se dekle oblekle v moško obleko, fantje pa v žensko, ter so tako plesali. Najhujši so pa bili vodja in tajnik te zveze. Sedaj mi pa ti „Fihpos“ povej, ali se je od „Štajerčevih fantov in deklet“ že kaj tacega slišalo, akoravno jih ti tako zaničuješ. Govori tudi ti „lažnjivi kljukec.“ Da bi pa posvaril vodjo in tajnika se niti ne drzneš, posebno tajnika ne. Kdo pa bi ti tedaj tako neslano dopisoval, če ne ta branitelj vseh čednostij, ako bi ga razžalil; toraj le lepo ravnaj z njim. — Mi smo storili svojo dolžnost ter ljudem pokazali, da: Ni vse zlato, kar se sveti!

Notar dr. Radey v Mariboru, nekdanji slovenski klerikalni deželni poslanec štajerski in namestnik deželnega glavarja, je bil te dni zaradi različnih nerednosti v uradu suspendiran in v soboto dne 8. t. m. aretovan. V soboto popoldne je prišel preiskovalni

sodnik k dr. Radeyu v stanovanje in ga pozval, da gre z njim na sodnijo. Dr. Radey je prosil odloga, češ da pride sam, ko uredi svoje stvari. Ker pa ga ni bilo, je dobila policija naročilo, da ga aretira, preiskovalni sodnik pa ga je šel iskat na kolodvor in ga tamkaj tudi našel. Dr. Radey je hotel pobegniti. Nekaj časa se je dr. Radey branil iti s preiskovalnim sodnikom, a naposled je sprevidel, da nič ne pomaga in se je udal. Na okrajnem sodišču se je napravil zapisnik, na kar je bil dr. Radey odpeljan v zapor. — Kako bo stvar iztekla, pokazala bo prihodnost. (Tako poročajo razni listi.)

Cenjenim bralcem „stajerca“. Dobili smo zadnji čas več opominov, zakaj da več ne prinašamo novic o vojni Burov z Angleži. Odgovarjamo: Odkar, nismo nič pisali, se kaj prav posebnega ni zgodilo na tej vojni, razen da so se male praske ponavljale in so bili večjidel Buri na boljšem. Angleži imajo sedaj najnujnejše delo da bi polovili vsaj burske generale, a ti so jako zviti in se vsakokrat še pravočasno skoz angleška krdela zmuznejo, jim ob enem poberejo municijo in živino in zopet kakor blisk zginejo. Govori se veliko, da se bo sklenil mir, a Buri zahtevajo le takšen mir, da bodejo od Angležev popolnoma neodvisni, to vsled tega, ker Buri, četudi jih je malo, da bodo konečno vendarle oni zmagovalci. — Ako bode nam prostor le količkaj dopuščal, bomo zopet v poznejših številkah obširneje poročali.

Volitve na Ptujski Gori, ki so se vršile dne 10. februarja in trajale celih 12 ur, bile so precej burne, kar se ni čuditi, kajti klerikalna „oberbanda“ pokazala se je v celem svojem farizejstvu in strašila svoje podrepnike s peklom itd. Tudi pri nas se je ta ali oni farizej čeljustil, da, ako ne bodo vsi tako volili kakor da naš gorski župnik komandira, bo v nevarnosti vera. Kakšnih grdih sredstev se je ta stranka, na čelu ji slaboznani gorski Sattler, posluževala, bomo danes večinoma vse to zamolčali, saj o tem govorila bode kazenska sodnija. Tekom agitacije in volitve stali so na čelu svojim zaslepljenim ovčicam trije gospodje duhovniki (božji barantači) — kajti šlo se je za žep, ne pa za narodnost in vero — in to je ona triperesna deteljica: Sattler Osmec, minorit, koje bomo mogoče pozneje v svetlejšo luč postavili. Kmečkega osrečevalca (?) Ozmeča iz Sv. Lovrencu na Drav. polju, smo dosedaj še popolnoma pri miru pustili, a ker je začel hoditi tudi k nam v našo občino zgago delat in pomagat našo občino še bolj pogubiti, kakor je, bomo o priložnosti tudi njegovim ovčicam mogli kaj povedati od njega, da jim bojo nšesa kar migale. Slovitega Sattlerja že nekoliko bližje poznamo, saj ga je nekdo celo z zelo mično pesmico proslavil. Kar se tiče pa meniha iz Ptujja, bomo svoje mnenje drugokrat izrazili. Nekateri župniki v naši bližini so še res toliko do sebe držali, dasi povabljeni, so se te deteljice previdno ognili. Vsi ti gospodje in njihovi podrepniki šli so tedaj v boj za tistega gospoda klerikalca (nazadnjaka) ki nam je pridobil jako lepe reči, to je, okoli 40 tisoč

kron dolgov, nas zapeljal v neamne tožbe, kjer smo zgubili okoli 700 gold., katere večinoma je pobral dr. Brumen v Ptuj in na vse zadnje — no — manjkalo je v občinski kasi — ko je bila dne 28. decembra lanskega leta ces, kr. komisija deželnega odbora iz Gradca prišla na prošnjo naših naprednih odbornikov revidirat, lepa svotica, kaj ne? gospod Krajnc — celih 16 sto kron, katere ste Vi porabili zase! No, in gospod komisar od deželnega odbora vzel Vam je, gospod, gospod župan, vse občinske knjige proč in odpeljal seboj v Gradec in Vi ste že bili zashisani pri ptujskem kazenskem sodišču. Tudi bodaj ta „mušter-župan“ račun od celih petnajst let nazaj. — Pa kaj hočemo? Klerikalno ljudstvo ne vidi, ne sliši nič, samo batine čuti, ki mu jih zavdajajo lastni voditelji, in te batine tako hvaležno in potrpežljivo prenaša. No dolgo jih pa tudi ne bo, ker prej ali slej zmagati mora le pravična stvar. Da se je pri volitvah šlo res za vero, hočemo tu navesti samo eden slučaj. Ko se je na dan volitve zaslislalo zvoniti opoldan zvon, ki je vernike opominjal k molitvi, se ovi „verobranitelji“ to je v prvi vrsti vsi trije gospodje duhovniki še zmenili niso za molitev in to tako dolgo ne, dokler jih ni posestnik Anton Gojkovič iz Ptujске Gore, opozoril in molil naprej.

Vidite tedaj klerikalci: kdo je boljši kristjan, vi ali mi, ki smo naprednjaki, ali kakor nas že vi imenujete, liberalci in brezverci. — Vi naš sedanji župan Kranjc »(boljši titl si bomo prišparali za poznej)« ste rekli, da letos pa prav gotovo ne boste kandidirali in da ste siti in da imate že vsega dovolj. Mi smo Vam verjeli, ker smo mislili da ste vendar kakšna mož beseda, ali varali smo se, sicer bi se bili mi bolje organizirali in zmago dobili, dasi bi nam ne treba bilo s takimi sredstvi delovati, kakor se je to delalo pri Vaši stranki. Je pač hudir, če pa Vas Oberfihposarji komandirajo. Vidite, Vaš župnik je »vseglih bolj kšajt« kakor Vi. Našo občino je on našmiral, ali bolje rečeno, osleparil, to je pri stari šoli, kar mi vsi in tudi Vi dobro veste, sedaj pa še celo prišel v odbor, in poznej najbrž postane tudi kot načelnik krajnemu šolskemu svetu, kar bode jako izvrstno. Kar se te nove šarže gosp. župnika, tiče nas in naše dece, bomo že vedeli kaj nam je storiti, ali dobro in lepo pa ne bo, da bode on tudi naše učiteljstvo konjoniral, ki mu je čeravno indirektno šlo na roko. — Toraj zmagali so f petolizniki. Kako dolgo bodejo se te zmage veselili, je šele vprašanje, ker imeli bomo nove volitve, pri katerih se bo bolje oziralo na postavne predpise. Kar se pa tega tiče, da smo mi naprednjaki pili na medvedovo kožo, povemo vam, da naši želodci so bili bolj prazni ko vaši, ki ste si jih polnili z denarji ptujске posojilnice, denarji treh ali štirih župnikov in kanonikov itd. pri tem pa, kar je tudi ena izmed klerikalnih čednostij, prav pošteno kozl . . . ali po domače: urha klicali. — Kar se prihodnosti tiče, se bo šele videlo. Najbrž se bodo do novih volitev, in to je vsled rekurza ki smo ga mi, zares le mi napredni Slovenci in volilci Ptujске Gore že vložili, vremena zjasnila.

Med tem časom pa bomo dokazali, kdo je poštenjši vi ali mi. — Čudno pa vendar je, da vsi časniki, seveda v prvi vrsti »Fihpos«, potem »Gospodar« »Domovina«, »Südstr. Presse« itd. ki so o teh volitvah pisali, ne vedo, kakšne stranke so si na Ptujski Gori stale nasproti. Da bodo tudi širši krogi o teh strankah zvedeli bodemo pisali drugokrat. Danes povemo, da nemčurov na Ptujski Gori ni, zadnjega Nemca, pa smo pokopali na dan novega leta.

Boj v torbi.

Povedati hočem, moj »Štajerc« ti vsaj,
Kaj nov'ga pri nas godi se zdaj:
Naročnikov toliko ti že imaš,
Da potu opraviti ti največ daš.

Torba se močno napeto reži,
Da pot jo že težko na hrbtu drži;
V nji pa je psovanje, kričanje na glas,
To je kaj nov'ga, poglejmo ta špas!

In z strahom v torbo pogledamo mi,
Tu vid'mo in slišmo čudne reči.
Tu »Štajerc« »Sleparja« (»Gospodarja«) venkaj tišči
In pravi: »Prostora tu za te več ni.«

Jaz močan sem »Štajerc«, korenjak,
Vsak mene pozna, napreden možak.
Nisi pa ti za napredek ljudi,
Le hitro poberi se s torbe mi ti!

Že strašno tresó se »Sleparju« kosti.
Ker »Štajerca« on se tak strašno boji.
Zdaj prosi in prosi ga na glas:
Le pusti mi v torbi prostorček še 'n čas.

Saj veš, da v torbi sem vedno le sam,
Prostora zadosti v koticu imam,
Poznej tud' ta prostor teb' prepustim,
Ker naročnike moje vse kmalu zgubim.

Seveda ga »Štajerc« malo pomiri,
Potem pa na kraje vse hitro zleti,
Na desno, na levo, vse povsod,
»Štajerc« že ve za vsako pot.

Njemu ni skrita nobena ves,
Še mesto vzeme tudi vmes;
Čeravno ga gledajo nekteri grdo,
On pa 'ma vedno le skrbno oko.

Jaz po zemlji in v zraku išem,
In kar najdem, vse popišem,
Nevedneže da s tem zbudim,
Hudobnim pa gorke zasolim.

Po stari navadi »Štajerc« mi hodi,
Pravico vsakomur pod nos tje zagodi,
En'ga skubi, gruz'ga gladi,
Zmiraj po tvoji stari navadi.

V Makolah je res en skriti kot,
To vam je znano vsepovsod,
Čeravno s »Sleparjem« se vedno boriš,
Vendar tud' k nam prit' se ne bojiš.

Tvoja ljubica.

Od Svetja pri Ormožu. Predpretečeni teden oznanili so naš gospod župnik, da naj pridejo farmani po spovedne listke za velikonočno spoved in to vsaki dan iz druge občine. To je ja hvalevredno, ali, da so ravno pri vsaki priložnosti razsajali čez našega »Štajerca«, katerega mi kmetje in viničarji tako radi beremo, tega mi res ne moremo dalje prenašati. Tebe »Štajerc« pa vprašamo: ali so tebi ta gospod boter ali stric? Ker smo ti mi o takem razsajanju že lansko leto parkrat pisali — pa si vedno tiho. Tako ne gre dalje. Če nočeš naših pritožb uslišati, bodemo pa drugače naredili. Ti se za nas zasramovane ovčice potegniti moraš in tudi take gospode pocukati, kateri se v vse kaj drugega raje vtikajo, kakor da bi svojo službo zvesto opravljali in nas učili krščanske ljubezni nas s svojimi lepimi zgledi spodbujali k složnosti in nas pripravljali za nebeško kraljestvo. Ali ne veš ti »Štajerc«, da je rekel Kristus svojim učenčem: »Resnično, resnično vam povem, kdor se vsemu posvetnemu ne odpove, ta ni moj učenec.« (Opomba uredništva: Sličnih dopisov imamo posebno iz Stajerske cele kupe in vselej nam je težko, ko ljudstvo tako silno na nas pritiska, da smo slednjič primorani uslišati ta ljudski glas in tu in tam kak tak dopis natisniti.) — Toraj ljubi »Štajerc«, četudi si ti boter in stric našemu gospodu župniku, ali pa oni tvoji, le nikar ne misli, da sta vidva taka prijatelja. Ker so te naš gospod že tolikrat iz kancelna oklicali, smo vedno mislili, da si še samičen in Bog ve v kaki žlahti sta in da se zategadelj toliko zate potrudijo in te oklicujejo, da bi dobil bogato in brhko nevesto. Pa vidiš, dragi »Štajerc«, mi smo vaju že pogruntali. Ta naš gospod so mislili in želeli tebi dati za nevesto »Fihposa« samega, ali pa kako smrdečo »Fihposovo« devico. Ker pa ti za vse to nisi maral, si ostal rajši le samičen, zato te pa zdaj naš gospod sovražijo in le »Fihposa« hvalijo, če tudi dobro vejo, da si ti stokrat boljši. — Si jim pa tudi še drugače pri srcu, sicer te nebi tako zvesto prebirali, te tak milo ogledovali, skrivno v žepu nosili in hodili Bog ve kam po tebe in tam vse zvedali, od česar bomo pa drugokrat in to na drugem mestu govorili, (priče imamo za to). Tedaj boš videl ti »Štajerc« kako se bojo naš gospod jezili nad teboj in seboj in videl boš v kakih skrbah bo, če bi jim znalo od jeze žolč ali celó srce počiti, njihova Zefa. — Zanašamo se na tebe, da boš takrat, ko boš zvedel vse, tudi vse brez pardona obesil na ta »velik zvonec«. — Oh, mi pa že naprej vemo, če bo od tega prišlo, kaj nam bojo gospod rekli. Rekli nam bojo: Dragi moji farmani, vidite jaz sem velik »marternik« meni je ta presneti »Štajerc« očital vse moje lepe (?) lastnosti, in to ste krive samo ve, moje tako zatelebane ovčice. Mi bomo pa rekli: Ne, mi vsega tega nismo krivi, ampak vi sami, ker ste pozabili da je pamet boljši ko žamet, in da je dobro imeti pred »Štajercem« velik »špundus«.

Mlekarska zadruga. Zibški zavedni kmetje želijo v nedeljo dne 23. sušca t. l. v gostilni g. Založnika sklicati občni zbor v zadevi ustanovitve mlekarske

zadrage. Tako zadrugo zamoremo kar najtopleje priporočati, pod pogojem, da je ona v dobrih rokah, na pravem mestu in ima sploh zdravo podlago. Načelnštvo in odbor, kolikor mogoče, naj obstoji iz neodvisnih mož. Najbolj se je treba ogibati kakšnih klerikalnih podreptnikov, kateri se le samo hlinijo, v resnici jim je pa le lastni žep v mislih. Takšne zadruge z zdravo podlago, bomo vedno priporočali in kolikor mogoče, tudi še na drugi način podpirali.

Od Male Nedelje. Dragi „Štajerc“! močno si se razširil v naši fari, pa nikdo se ne najde, da bi navedel sovražnike, kateri hočejo siloma „Štajerca“ iz fare iztirati. Pa tudi jaz jih ne bom dosti navedel, zakaj predolgo bi se mudil in potreboval bi preveč prostora. Največji sovražnik „Štajerca“ so bili poprejšni gosp. kaplan. Pri njih spovedi ni dobil nobeden odveze, kateri ima „Štajerca“ naročenega in ga bere. Pa vendar je nekdo temu kaplanu podkuril, da je moral na hitrem popihati od Male Nedelje. — Sedaj pa še omenim nekaj o našem mežnarju. Tudi za tega bi dobro bilo, da bi se kdo znašel in mu pokazal pot od Maie Nedelje. Ta je pred par leti s culico od Sv. Tomaža prikobacal k nam, farmani ga radi imamo ko trn v peti. Vsako nedeljo nam veselo zapoje, zaorgla: dudli-dudli-dudlaj, pa nekateri farmani so se tega dudljanja že zelo naveličali in ostanejo raje zunaj cerkve. Pa ravno tega dudljanja mu ne smemo zameriti. Jožek se je le žuril kovaškega dela, zato pa mu tudi njegovi prsti pri kovanju bolj služijo kakor pri orgljah. — Malonedeljskega gospoda župnika pa vprašamo, ali nimajo do našega domačega mizarskega mojstra toliko zaupanja, da bi mu izročili delo oltarja. Naš mojster je že zgotovil lepše oltarje kakor si jih more naša siromaška fara omisliti. Morda je priporočal onega mojstra nekje v Mariboru „Fihpos“, ali kako? Ali so sklicali odbor? Kadar bodo pa kake stare spovednice za popraviti, se bodo pa gotovo oglasili pri nas.

Morafski fant.

Zunanje novice.

Državi nevarno društvo. Bogati trgovec v Nižjem Novgorodu Alekso Zarubin, ki je hud nasprotnik kadenju, je hotel ustanoviti društvo nekadilcev ter je predložil tozadevna pravila ministrstvu notranjih zadev. Ministrstvu pa je zavrnilo ustanovitev takega društva. Proti zavrnitvi se je Zarubin pritožil na senat, pa tudi tam so ga odbili. Končno je vložil Zarubin prošnjo za ustanovitev naravnost pri cesarju, pa tudi od tam je prišel odlok, da se ne more prošnji ustreči. — Kak razloček med nekdanj in sedaj! Ko se je začel tobak razširjati po Evropi, kaznovali so kadilce v Rusiji s prognanstvom v Sibirijo, a na Turškem so jim celo nosove rezali, dandanes pa je propaganda za nekajenje — državni nevarna.

Sprehod po Dunavi od Linca do Dunaja hoče napraviti s svojimi morskimi črevlji kapitan Grossmann. Pot upa prehoditi v osmih urah. Za seboj pa še vleče svojo ženo v čolnu, ki ga ima okoli pasu privezanega.

Vesela nevesta. V Taboru na Češkem je odhajal urar L. s svojo nevesto, gostilničarjevo hčerjo, od poroke. Nевesta je zagledala, kako otroci drsajo, in se je takoj tudi spustila na drsalnico. Stara babšeta pa so godrnjala: „Lejte no, zdaj se ima vesti kakor mlada gospa in nima ne mrve pameti!“

Spletkarski dogodek. Iz Belegrada poročajo, da so našli 10. t. m. pred sobami kralja in kraljice dve straži speči. Bili sta omamljeni. Povedala sta, da je šla mimo njiju neka dama z nekim oficirjem. Več nista smela povedati, ker jima je kraljev adjutant ukazal molčati. Vojaka sta izginila iz Belegrada!

Sleparska trafikantinja. Terezija Rifferova na Dunaju je pripovedovala, da jo je, vstopivši zgodaj v trafiko, napadel neki mož ter jej ukradel kakih 250 kron. Na policaji so še zvitejši in ti so dognali, da je trafikantinja le nalašč pravila, da je bila roparsko napadena, da dobi 600 zavarovalnine v slučaju rop ali tatvine. Zdaj so jo djali pod ključ.

Krava je preprečila poroko. V neki vasi pri Kraljevem Gradcu so se pripravljali za poroko. Ženin je bil raven kakor sveča, „ona“ pa nežna kakor golobica. Ali nesrečni ženinov oče je prodal še pred poroko iz hleva lepo kravo „šeke“, in poroka se je radi nje razdrila. — Nевesta se je izjavila, da brez „šeke“ ne gre v novo hišo — in „šeke“ ne morejo kupiti nazaj.

Nova bolezen. V Kongu je epidemično razširjena bolezen. — spanja. Že več rodov je radi te nove bolezni izmrlo. Nedavno so pripeljali iz Konga v Bruselj 23 spečih zamorcev, da jih poskusijo ozdraviti. Zdravniki menijo, da ostanejo oboleli neozdravni dokler se ne najde primeren serum. Bolezen povzroča neki bacil, ki živi v reki Kongo in v perutnini, ki ima kolero. Evropejci doslej te bolezni še niso dobili.

Morilka. Mlada bona Archangela Abatecola v Rimu, gizdavo dekle, je hotela ukrasti svoji gospej razne dragotine, da si nabavi lepo obleko. Pri delu jo je iznenadila njena tovaršica in to je Archangela zabodla z nožem.

Najmrzlejši kraj na svetu je trg Verchajansk v dolini reke Lene v Sibiriji. Po zimi zmrzne zemlja 100 m globoko, temperatura pade 70° pod ničlo — v juniju pa je 20° C toplote — kakor v Parizu. V Verchajansku živi veliko stoletnih ljudij, kar izpričuje staro resnico, da je zima za človeka zdrava.

Zaradi 20 goldinarjev. ki jih je dolgovala nekaj premožna Ana Stanzel v Novem Tičinu zakoncema Klement, je zadavila v spanju ženo Klementovo ter hotela isto storiti tudi z možem, da bi se odkrižala dolžnikov. Obsojena je v smrt.

Pred telefonom se je ustrčil v Tobu na Ogrskem davčni iztirjalec Tibold. Svojo ljubico je poprej poklical v Budimpešto k telefonu naj poslušaj, kako se bo ustrčil.

Zakaj si pri zevanju zakrijemo z roko usta? V srednjem veku in kjekod tudi še zdaj je prazna vera, da hudič zmiraj preži, da bi se mogel vtepti v človeka ter ga posesti. Ker pa je moral včasih precej dolgo čakati, pri kakem človeku, preden je odprl usta,